

Nimrod 2012 met Hunter v.d. Slotbosse-Heide.

Opnieuw weer een dag vroeg op. Op één of andere manier gaan hondenwerk en vroeg opstaan, altijd hand in hand. Dus om half zeven stappen Eric en ik, fris en fruitig, de auto in en zien, dat we een laat telefoongesprek van gisterenavond gemist hebben. Al rap begint het besef door te dringen dat het, het telefoonnummer van Coen is en mochten we niet wakker geweest zijn, dat waren we dat toen in ieder geval wel. Je weet tenslotte nooit wat er aan de hand zou zijn.

Doordat de samenkomst voor de Nimrod al om 7.00 uur was, vonden wij dat we Coen best op dit vroege uur terug mochten bellen. Hij moest er tenslotte al bijna zijn als deelnemer. Wij als toeschouwer en “mental coach” hoefden er alleen maar voor te zorgen dat we op tijd voor de proeven zouden zijn.

Al rap wordt de telefoon opgenomen en het blijkt dat Coen er in ieder geval al is. Voor hem dus geen file paniek meer. We merken dat hij lekker in zijn vel zit en dat de spanning nog onder controle is. We nemen het plan van de dag nog even door en beloven dat we op tijd zullen zijn.

Gelukkig kunnen we ons woord houden (je weet het tenslotte nooit met die files in Nederland) en arriveren om 8.30 uur in de Glind. Al snel vinden we Coen en krijg ik m'n instructies voor de dag. Ik ben vandaag gepromoveerd tot “honden aangeef meisje van Nimrodnummer 6; De heer C. van Gerven”.

Hunter zal de heel dag lekker in de warme auto verblijven en alleen tijdens de proeven naar buiten komen. Op deze manier willen we Hunter zoveel mogelijk uit het gedrang van mensen houden, hem lekker warm houden en hem zo min mogelijk aan de spanning van het baasje blootstellen. En ja, dan heb je natuurlijk wel een maffketel nodig die hem de hele dag op en neer brengt. En vandaag ben ik dat dus. En weet je, ik doe het nog met plezier ook, want laten we eerlijk zijn..... Hunter is wel een Slotbosse-Heide hè!!!

Bij de eerste proef hebben de staande honden het moeilijk. De eerste twee apporten liggen ver en het laatste apport moet langs een mensenmassa van de wind af binnen gebracht worden. Helaas heeft Coen samen met Hunter voor het laatste apport net te weinig tijd en sluit hij af met 2 van de 3 apporten.

Als we aankomen bij de tweede proef horen we dat er pas één deelnemer alle drie de apporten binnen heeft. De rest heeft er allemaal maar één of twee. Dit wordt een pittige dus. Samen met Coen nemen we de proef door en luisteren naar de raadgevingen van de anderen. Het valt niet mee. Langs de kant ziet het er soms zo makkelijk uit, maar in het “eggie” is het toch net even anders.

Als “honden aangeef meisje” is het nu toch echt tijd voor me om Hunter te gaan halen en ik laat Coen achter bij mensen die er veel meer verstand van hebben als ik. Is beter zo, ieder zijn vak!!

Onderweg, als ik met Hunter naar de proef loop, verbaas ik me eigenlijk over de hoeveelheid honden die er zijn. Sommige mensen hebben zelfs drie tot vier honden aan het touw en laten ze hun gang maar gaan. Op mijn hoede manoeuvreer ik er met Hunter tussendoor, want ik vergeef het mezelf nooit meer, als er iets mis zou gaan. Ik vraag me ondertussen af, wat die mensen bezield om al die honden mee te nemen. Het antwoord zal ik jullie waarschijnlijk altijd schuldig moeten blijven denk ik. Ik kan me legio andere activiteiten voor de geest halen, waar socialisatie, kennis opdoen enz. enz. beter op hun plek zouden zijn.

Maar ach..... we gingen naar proef twee; die moeilijke, weet je nog wel.....
Eerst moet er eigenlijk een ziek geschoten eend binnen gebracht worden en daarna is de keuze de duif of de meerkoet. Coen probeert Hunter op de sleep te krijgen, maar de "eigenwijze" Korthaar, besluit toch eerst de meerkoet te halen. Dat valt niet mee, omdat de wind niet goed staat. Na veel gedoe, toch gelukt en hup naar de sleep. Nou, dat viel niet mee, maar uiteindelijk toch binnen. Nou, dan de duif nog en wel héééél rap, want de klok laat nog maar enkele minuten zien. Op één of andere manier krijgt ook Hunter vleugels en loopt recht op de duif af, apporteert en rept zich terug naar het baasje. Later hoor ik van Coen dat de keurmeester achter hem begon met aftellen. Vijf, vier, drie, twee.....binnen!!
Ha!! Alle drie de apporten binnen. Super!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Oké, vijf van de zes apporten binnen en nog drie te gaan. Overal gonst het. Er is er nog maar één die tot nu toe op twee proeven alles binnen heeft. Dat wordt spannend!!!

Dus op naar proef drie. De laatste. Het is een proef met een drijfjacht, een apport op konijn en een ver apport door de mais op de kraai. Op zich ziet het eruit als te doen, maar de afstanden zijn wel erg groot. Later blijkt ook dat de wind niet echt wil mee werken en de echte jacht hier wel heel erg, echt wordt nagebootst.

Het eerste apport heeft zijn tijd nodig, maar komt uiteindelijk netjes binnen. Het tweede apport wordt door Hunter als een razende binnen gebracht, wat er voor zorgt, dat er voldoende tijd over is voor het derde apport.

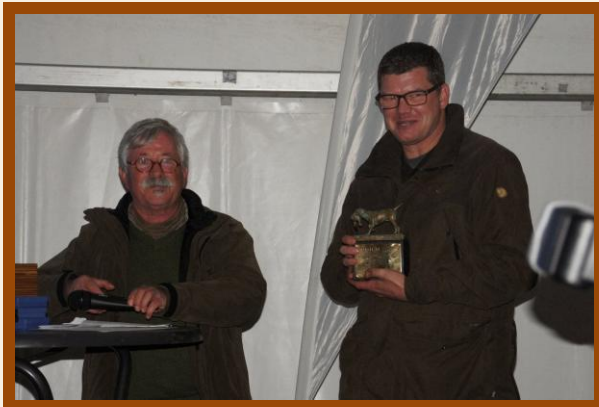
Aan de kant beginnen de spanningen op te lopen en we durven haast niet meer te kijken. Op één of andere manier krijgt Coen, Hunter niet naar rechts. Hunter blijft maar naar links trekken en we voelen de tijd voorbij tikken. Een paar minuten voor tijd, blijkt achteraf, dat Hunter continue met een wilde fazant bezig was in zijn veld en deze ten koste van alles op de wieken wilde laten gaan. En ja hoor.....daar kwam de hen. Opnieuw zet Coen na het opgaan van de fazant Hunter naar rechts, maar Hunter is de concentratie kwijt en gooit zijn oren op slot.

Het is op voor Hunter en het zit erop. Coen fluit Hunter binnen en nu is het afwachten. Zeven van de negen apporten zijn binnen en wees nou eens eerlijk.....da's niet mis!!

Neemt niet weg, dat de uitslag nog niet is beslist en dat de winnaar nog steeds onbekend is. Dat wordt dus wachten.....

Om zes uur is het dan eindelijk zover. Het is tijd om de winnaar bekend te maken. Het blijkt uiteindelijk dat een Cesky Fousek alle apporten heeft binnengebracht en als enige het felbegeerde AA-diploma in ontvangst mag nemen.

Toch was er nog een grote verrassing. De Nimrod wordt steeds meer een proef voor de Retrievers en voor staande honden wordt het steeds moeilijker om hier te winnen. Het werk na het schot wordt in al zijn glorie tijdens de Nimrod getoond, maar de primaire taak van de staande hond van voor het schot raakt een beetje in het niet. Om toch de mensen met staande honden aan te moedigen en vooral ook het werk voor het schot, is er daarom een nieuwe prijs geïntroduceerd. De "Trofee de Winde".

Deze wisselprijs is bestemd voor de hoogst geëindigde Continentale Staande Hond op een Nimrodproef, die voor die Nimrodproef minimaal een kwalificatie Goed heeft behaald op een kampioenschaps-voorjaarsveldwedstrijd of een kampioenschaps-najaarsveldwedstrijd in Nederland. En laat Hunter toch al een veldwerk kwalificatie op zak hebben!!

Coen en Hunter ontvangen als eerste de "Trofee de Winde" tijdens de Nimrod. Proficiat Coen!!! De hele Slotbosse-Heide bende is trots op je!! Chapeau!!

Samen met Hunter heb je er een super dag van gemaakt!!

